

Guadalupe-ból jöve...

Guadalupe szent havában - múlt év decemberében-, szíves-örömet fogadtam az „útbaigazítást”, miszerint egy budai plébániatemplomban Mexikó, s egyben Latin-Amerika Boldogasszonyát ábrázoló kegykép található. Tizenkét éve, (1994. dec. 12-én) hogy a Mexikóváros peremén elterülő Tepeyac-dombon, a Szent Szűz 1531. évi jelenésének helyszínén jártam. Ez a nap a világ leglátogatottabb (évente 20 millió zarándok!) Mária-kegyhelyének fő ünnep- és zarándoknapja. A mintegy 11 000 km-re lévő szent helyet „karnyújtásnyira” érezhettem miután a Petőfi-híd túloldalán - A Magyar Szentek Plébániáján - ráletem a csodás képre. A „kijelölt” templom sekrestyéjében, a kép előtt állva boldogan osztottam meg a plébános úrral mexikói élményeimet. Csakhamar szóba került a Csíksomlyóba menék... c. vándorfotókiállításom, ami 2005. Pünkösdjétől járja a Kárpát-haza különböző városainak templomait. (Ennek köszönhetően, az elmúlt két évben többször jártam templomban, mint egész életemben...) A kiállítás terve ezzel meg is volt, amit még azzal egészítettem ki, hogy áldásos és szép lenne december 12-én (2007-ben) megnyitni, s összekötni a Guadalupe-i ünnepel. Néhány nappal később „belső-felső hangok” tollba mondták a „Guadalupe-i Szent Szűz Ünnep: december 12., 2007” teljes ünnepi programját. (Ebben szerepel többek között virrasztás, zarándoklat, kegyképszentelés, szentmise...) Miután ezt a plébános úr is elfogadta, sőt támogatásáról biztosított, számomra ez már szent-ügy, ami tíz hónap múlva születik meg...

Közben azt szorgalmaztam nála, hogy a kegykép a templombelsőben, foglalhassa el méltó helyét. Ha már a templom - ahogy kell - mindig nyitva(!) van, akkor legyen mindig nyitva a lehetőség is a kegykép megtekintésére!. Amikor az erre alkalmas nyugati falat firkésztam, félreérthetetlen jelet mutatott a II. János Pál pápa áldásának emlékét őrző márványtábla. Tudni kell - ami számomra megerősítés -, hogy a pápa különösen szoros kapcsolatban állt a Guadalupe-i Szűz Máriával, akárcsak Mexikóval és a mexikóiakkal. Ennek legfőbb tanúsága, hogy az ő személyében látogatott el első alkalommal katolikus egyházfő a Tepeyac-dombra (1979). Itt később hatalmas bronzszobrot emeltek a Szentatya tiszteletére. A Szent Szűz iránt érzett szeretetét jól mutatja az is, hogy 1990. május 6-án a Guadalupe-i Szent Szűz kápolnájában Boldoggá(!) avatta Juan Diegot, aki Cuauhtlatoatzin néven, csicsimeka indiánként született. Nekí jelent meg a Szűz Anya, először 1531. december 9-én, (Mária Szepőlötelen Fogantatása ünnepén) a Tepeyac-dombon.

II. János Pál az új évezredben Boldog Juan Diegot - 2002. július 31-én -, Szentté(!) avatta.

Azzal, hogy Juan Diego ferences szerzetesek hatására keresztelkedett meg, figyelemreméltó kapcsolódást fedezhetünk fel a Csíksomlyót megalapító és a mai napig ott szolgáló ferences szerzetesek, s így Mexikó valamint a Kárpát-medence legjelentősebb búcsújáró helye közt. Ami a mexikóiaknak a Guadalupe-i Szent Szűz kultusza és a Tepeyac-domb, az nekünk, magyaroknak a Csíksomlyói Szűz Mária, s vele Csíksomlyó! Ha úgy tetszik a határon túli testvéreinkkel úgy tartozunk össze, mi anyaországiak, ahogy - e két nép - Mária Országának magyarjai és Mexikó Boldogasszonyának gyermeke!

De térjünk vissza a budai plébániatemplom nyugati falához. Mert itt van a Títok!!!

Noha szép falfelület kínálkozik a kegyképnek ezen az oldalon, a köztes keresztelőkápolna lehetőségéről álmodni sem mertem volna. Szívem nagyot dobbant, mikor érdeklődésemre a plébános úrtól megtudtam, hogy a kápolna használaton kívül van! (Talán nem véletlen!)

Igen, ez a kápolna lehetne a magyar nemzet felajánlása hálából, az Egek Királynőjének!

Így lett teljes egy kiállítás tervével kezdődő és egy - reményeim szerint - hagyományt teremtő ünnepel folytatódó, s végül kápolna-avatással záruló szellemi zarándokút.

Hiszen nem tudhatjuk előre, hogy: milyen hosszú út előtt állunk, mikor indulunk el, mikor és hova érkezünk meg, végül mikor s miként válik az jelentőssé életünk során.

De egyet tudnunk kell: még a leghosszabb út is egyetlen lépéssel kezdődik!...

Ahogy mindenkinek, nekem is meg van a magam útja. Igaz, én „kerülő-úton”, Mexikóból tíz év után találtam haza, Csíksomlyóba (2004-ben), ahonnan „kör-utam” visszatért kiindulási pontjába Budapestre, 2007-ben. Várakozással és reménnyel tölt el, hogy talán lesznek, többen, akik - ha másként, korábban nem - a december 12-i nevezetes ünnepnapon keresztül jutnak el önmagukhoz, s a végső igazsághoz... Úgy legyen!

Áldás, békeesség!

Návay Ákos

2007. Esztendő, jégbontó (február) hava